

PĚT

Myrddinovo vnímání kritiky je stejně kuriózní jako sám autor. Někteří vědci mu vyčítají přehnaný romantismus (Fox, Montresor a další). A přece je *Angharad* přijímána i těmi nejpřísnějšími recenzenty jako hlubokomyslné a ohromující dílo. Autorovi obdivovatelé – jichž je mnoho, jak mezi kritiky, tak mezi čtenáři – vyzdvihují čtivost jeho prózy, její univerzálnost, její poselství, v němž se odráží empatické porozumění lidskému údělu. Proto je spisovatel obecně považován za literáta, jemuž přísluší status národního autora.

Z PŘEDMLUVY K SEBRANÝM DÍLŮM EMRYSE MYRDDINA,
SESTAVENÝM CEDRICEM GOSSEM, 212 P. P.

Další ráno bylo zamračené, slunce se ani neukázalo, a Effy vstávala do bledého, mlhavě šedavého světla. Předchozí den se už na Hiraeth nevrátila, ani když jí Ianto přemlouval, a radši zůstala v domku pro hosty, kde její myšlenky zoufale tékaly mezi těmi několika málo možnostmi, které jí zbývaly.

Zkusila zrezivělé kohoutky nad vanou, otáčela jimi na jednu i na druhou stranu, až ji prsty bolely a dlaně měla celé od rzi. Konečně se jí podařilo z jednoho z nich vyloudit tenký pramínek a spojila dlaně, aby ho nachytala. Tímhle stylem jí trvalo

hodinu, než se dokázala trochu vydrbat a umýt si vlasy, ale nechtěla jet do města špinavá. Má přece svou hrdost.

Když s tím skončila, strčila si do kabelky lahvičku s léky a oblékla si kabát. Kufr tady nechala, pootevřený a opuštěný. Co z něj by jí chybělo tak, že by to nedokázala nahradit? Přemítala o tom, když se vydala na nejistou cestu do Saltney. Oblečení, kreslicí plátna, levná sada úhloměřů a kompasů. Nic z toho by jí nechybělo.

V noci, když ležela pod zelenou pokrývkou a čekala, až zaberou léky na spaní, konečně vymyslela plán. Zatímco jí na polštář vedle hlavy kapala páchnoucí voda, usoudila, že si nemůže dovolit čekat nebo shánět Wetherella a prosit ho, aby ji odvezl. Odjede ze Saltney hned nazítří ráno a dojde tam pěšky, ať si moře dělá, co chce.

A ten tmavovlasý tvor taky. Zнала příběhy, znala sama sebe. Král kouzelných se jí za denního světla neukazoval. Stejně si ale vzala růžovou pilulku, pro všechny případy.

Její plán jí připadal rozumný do chvíle, než začalo krápat. Effy tvrdohlavě pokračovala, boty jí klouzaly po mokřém kamení, jak cesta čím dál strměji klesala. Rozpršelo se natolik, že se hlína změnila v bahno, a každý další krok byl namáhavý, jak se jí do něj bořily podrážky. Po obličejí jí stékala voda.

Viděla jen rozmazaně. Stejně neústupně pokračovala, snažila se odhadnout, kolik z cesty jí ještě zbývá. Před ní byla ostrá zatáčka, nad níž se tyčily rozeklané útesy, které dívce bránily ve výhledu na Saltney. Neviděla žádný kouř z komínů v dálce, žádné doškové střechy na obzoru.

Zamnula si tváře. Nalevo moře zalévalo okraj silnice, olizovalo ji širokými jazyky soli a pěny. Přes skálu se přelila vlna a smáčela jí špičky bot.